

עפ"ג 4734/03/14 - מדינת ישראל נגד היתם אבו עלי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופטים י' נועם, כ' מוסק ור' שמיע

עפ"ג 4734-03-14 מדינת ישראל נ' אבו עלי (עציר)
בפני כב' השופט י' נועם

המערערת

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

המשיב

היתם אבו עלי (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד נאיל זחאלקה

פסק דין

השופט י' נועם:

1. לפנינו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ח' לומפ), מיום 4.2.14, בת"פ 14914-01-11, לפיו הוטל על המשיב מאסר בפועל של שבעה חודשים, אגב הפעלת מאסר על-תנאי של חודשיים, באופן שחודש מצטבר למאסר המוטל וחודש חופף לו. גזר-הדין הוטל על המשיב, בעקבות הרשעתו, על-פי הודאתו, בעבירות שלהלן: כניסה לישראל שלא כדין - לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (שלוש עבירות); תקיפת שוטר - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); הכשלת שוטר - לפי סעיף 275 לחוק; ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק.

2. ביום 11.1.11 הוגש נגד המשיב כתב-אישום בת"פ 14914-01-11, שבו יוחסו לו שלוש עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, אשר נעברו במועדים 23.11.10, 31.12.10 ו-10.1.11; וכן עבירות של תקיפת שוטר, הכשלת שוטר ואיומים, שבוצעו במועד האחרון, בשעה שהתנגד לעיכובו על-ידי שוטרים. באירוע האחרון דחף הנאשם שוטר, ניסה למנוע מהשוטרים מלאזוק אותו, קילל את השוטרים ואף איים עליהם. ההליכים המשפטיים נגדו הוטלו ביום 30.5.13 עקב אי-התייצבותו לדין.

בין לבין, ביום 23.11.12, הוגש נגד המשיב כתב-אישום נוסף, בת"פ 44814-11-12, שבו יוחסו לו עבירות של שהייה בישראל שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש הליכי משפט, שבגינן נעצר, ובהמשך - נידון לעונש מאסר של ששה חודשים, בצד מאסר על-תנאי של חודשיים. מסיבות שלא נתחווירו, לא צירף המשיב בעת משפטו בת"פ

44814-11-12 את התיק דן, שבעניינו הוטלו ההליכים.

ביום 6.11.13 נעצר המשיב בירושלים; ובעקבות מעצרו, חודשו ההליכים בת"פ 14914-01-11, והוסף נגדו - במסגרת כתב-אישום מתוקן - אישום רביעי, שבו יוחסה לו עבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כדין, אשר נעברה באותו מועד.

3. ביום 4.2.14 הודה המשיב בעובדות שיוחסו לו בכתב-האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון. בטיעוניה לעונש בערכאה הדינית טענה המדינה, כי מתחם הענישה ההולם, בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, נע בין חודש לבין ששה חודשי מאסר; וכי מתחם הענישה ביחס לאירוע של תקיפת השוטרים והאיומים, נע בין חמישה חודשים לבין שלושה-עשר חודשים. המדינה עתרה בבית-משפט קמא להטלת עונש מתאים ברף העליון של המתחמים, לצבירת העונשים בגין כל אירוע, וכן להפעלת המאסר על-תנאי של חודשיים במצטבר למאסר המוטל, כך שבסך-הכול ירצה המשיב עונש של שנתיים מאסר. ב"כ המשיב ציין בטיעונו לעונש בבית-משפט קמא, כי מרשו ביצע את העבירות על-רקע העובדה, שכל בני-משפחתו הגרעינית הנם תושבי ישראל, וכי מסיבות לא ברורות, רק המשיב עצמו לא קיבל מעמד של תושב. עוד ביקש להתחשב בהודאתו של המשיב ובחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות בשנים 2010 ו-2011.

4. בגזר-דינו ציין בית-משפט קמא, כי בהתאם לפסיקת בתי-המשפט, מתחם הענישה ההולם בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין נע בין עשרה ימי מאסר לבין ששה חודשי מאסר; וכי מתחם הענישה ההולם בגין העבירות הנדונות באישום השלישי, קרי - תקיפת שוטר, הכשלת שוטר ואיומים, נע בין חודש מאסר לבין עשרה חודשי מאסר. בכל הנוגע לעונש המתאים בתוך מתחמי הענישה ההולמים, התחשב בית-משפט קמא, מחד גיסא - בהרשעתו של המשיב בעבר בעבירות דומות; ומאידך גיסא - בהודאתו של המשיב, בחרטה שהביע על מעשיו, וכן בנסיבותיו האישיות - ובכלל זה העובדה שכל בני-משפחתו, ואף רעייתו שלה נישא לאחרונה, הנם תושבי ישראל. כן התחשב בית-משפט קמא, בכך שמתעמים שלא נתבררו, לא צירף המשיב את התיק המקורי במסגרת משפטו בת"פ 44814-11-12. על-רקע האמור, מצא בית-משפט קמא להטיל על המשיב עונש מתאים במרכז מתחמי הענישה; ובהתאם לסעיף 40(ג) לחוק, לגזור עליו עונש כולל בגין כל העבירות. משכך, דן את המשיב לשבעה חודשי מאסר בפועל, ולהפעלה של המאסר על-תנאי של חודשיים, באופן שמחצית מהתקופה תצטבר למאסר המוטל. בסך הכול, נגזר דינו של המשיב לתקופת כליאה כוללת של שמונה חודשים.

5. בערעורה טוענת המדינה, כי שגה בית-משפט קמא בקביעת מתחמי הענישה, וכפועל יוצא - אף בגזירת העונש

המתאים; ועתרה להטלת מאסר בפועל לתקופה של שנתיים.

הסנגור גרס, כי אין עילה להתערב במתחמי הענישה שנקבעו, וכן בעונש המתאים.

6. לאחר בחינת טענות הצדדים הגענו לכלל מסקנה, כי דין הערעור להידחות. כלל הוא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את עונשו של נאשם אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית; וכי "התערבות בעונש תעשה במקרה שבו מצאה ערכאת הערעור, כי נפלה בגזר-הדין טעות מהותית או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה" (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונוב נ' מדינת ישראל(3.3.14)), בפסקה 8 לפסק-דין של השופט צ' זילברטל). כן נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על-כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (לעיל, וראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)), בפסקה 30 לפסק-דין של השופט נ' סולברג).

בהתאם לעקרונות אלו, סבורים אנו כי אין מקום להחמיר בעונשו של המשיב; ובפרט כאשר ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם. בית-משפט קמא הביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים לקביעת מתחמי הענישה ההולמים, ולא מצאנו מקום להתערב במתחם שקבע בעניין כל אחת מן העבירות של כניסה לישראל שלא כדין, ובדבר העבירות הנוספות שביצע המשיב הנדונות באישום השלישי. בית-משפט קמא רשאי היה להטיל עונש כולל בגין כל העבירות; והעונש שגזר על המשיב מצוי בתוך המתחמים, ומביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים - הן השיקולים לחומרה הנוגעים לעברו הפלילי ולכישלון ההרתעה בעונשים שהושתו עליו בעבר, והן השיקולים לקולא המתייחסים להודאתו, לחרטה שהביע על מעשיו, לנסיבותיו האישיות שצוינו בגזר-הדין, לחלוף הזמן מעת ביצוע מרבית העבירות, וכן לעובדה שהמשיב יכול היה לצרף את התיק המקורי במסגרת משפטו בת"פ 44814-11-12. החלטתו של בית-משפט קמא, להורות על חפיפה של חודש מהמאסר על-תנאי המופעל למאסר המוטל, נעשתה בהתאם לשיקול הדעת הנתון לו, ואף בעניין זה לא מצאנו מקום להתערב בגזר-הדין.

7. אשר על כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ד באדר ב' התשע"ד, 16/03/2014, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין, באמצעות פקסימיליה, לבאי-כוח הצדדים (ותוודא טלפונית קבלתם).

ראובן שמיע, שופט

כרמי מוסק, שופט

יורם נועם, שופט